

Sonsuz Bir Yolculuğun İlk Günü

Üniversiteye giriş sınavlarını alan öğrencilerin ortak birkaç özellikleri vardır. Hedefindeki bölümü, üniversiteyi ve üniversitenin kampüsünü abartmak gibi özelliklerden bahsediyorum. Bilinmezliğin yaratmış olduğu heyecanla birleşen hayaller öğrencileri ister istemez bu abartma eylemine yöneltiyor. Eğer ki sizin de çevrenizde, tıpkı benim olduğu gibi, bu tarz insanlardan çokça varsa ister istemez çok büyük beklentiler içine girebiliyorsunuz. İşte ben böyle büyük beklentiler ile sonsuz bir tünel olarak tanımlayabileceğimiz yükseköğretim hayatıma başladım. Bu beklentilerin en büyüğü ise bir öğrenci olarak girdiğiniz her ortamda olduğundan fazla abartılan üniversite kampüsleriydi. Daha önce yalnızca bir adet üniversite gezmiş ve bir adet de üniversitenin sadece kapısından girebilmiş olan ben, tercihlerim kafamda şekillenmiş ve sisteme girilmeyi beklerken gireceğimden çok emin olduğum üniversiteme tanıtım için geldim. Daha önce hiç görmediğim, tanıtımlarına bile katılmadığım bir yeri ilk defa oraya kesin yerleşme kararı verdikten sonra gitmek benim için çok büyük bir gizem ve macera olacaktı.

Yükseköğretime ilk adımlarımı, bölümümün de bulunduğu, İhsan Doğramacı Bilkent Üniversitesi'nin Doğu Kampüs Ana Nizamiye girişinden, geçen sene benle aynı üniversiteye yerleşen çocukluk arkadaşım ile yaptım. Araçla beraber yavaş yavaş nizamiye kapısına yaklaşırken Bilkent Üniversitesi yazısı içimde yeni doğmuş bir bebeğin sevincini doğurdu. Kapiya yaklaşmamızla, yüzümdeki gülümsemenin uç noktaları daha da ayrılmaya başladı. Kapiya geldiğimiz zaman burada yaşayacağım güzel günleri hayal etmek için beynimin bir lobunu, anlatılan muhteşem kampüsün her detayını hatırlamak için de diğer lobunu kullanıyordum. Nizamiyeden geçişimizle birlikte benim için her şey başlamıştı. İlk olarak girmiş olduğumuz yol sağında solunda bolca ağaçların olduğu insanın içinde ferahlık yaratan bir yoldu. Sonradan ilkokul binası olduğunu öğrendiğim binanın önünden yavaşça geçtikten sonra Bilkent Lisesi önünde durduk ve aracımızı park ettik. Her tarafın yeşil olması beni çok etkilemiş ve içimdeki o büyük beklentilerin gerçekleşeceğine dair olan ümidimi daha da büyütmişti. Büyük bir heyecanla bölümümün adının yazılı olduğu ufak tabelaya doğru yürüdüm. Tabelanın işaret etmiş olduğu yere bakınca ise herhangi bir şey görememek beni okyanusun ortasına düşmüş bir Ankaralı gibi bırakmıştı. Bina kapısının aslında ağaçların arasında saklanmış olduğunu fark etmemle birlikte az önce düşüğüm okyanustan çıkmış oluyordum. Yükseköğretim hayatımın ilk durağına gelmiş ve içeriye girmiştim. C Binası olarak bilinen bu bina ilk girdiğinizde size çok karışık gelebilir. Dışardaki yeşilliğin de vermiş olduğu sarhoşlukla beraber kapıdan girince bir süre donup kalabilirsiniz. Eğer algınızı toplayabilerseniz karşınızda göreceğiniz ilk şey upuzun giden merdivenler olacaktır. Göze çok korkunç gelen ancak orayı tırmanmaktan başka çarenizin olmadığı bir merdivenden bahsediyorum. Bu merdivenleri belki milyon kez çıkacağınızı bilmek sizi asla durdurmuyor. İçeride karşılaştığımız öğretim görevlilerinden birisi bizlere binanın her yerini tanıtıyor, girilmedik sınıf bırakmıyor. İlk bakışta sınıflara girdiğinizde ve baktığınızda içinde bir burukluk ve karmaşıklık oluşuyor. Kendi kendinize “Zaten aynı lisede vardı. Buranın farkı ne ki? Ayrıca bunların hepsini nasıl hatırlayacağım?” diyorsunuz. Benim ve bana özel olduğunu düşündüğüm binadan çıkarken çok mutlu ve tatmin olmuş durumdaydım ki kara haber gecikmedi. Arkadaşımdan öğrendiğime göre bu binanın bire bir aynı zaten vardı. Sınıfların içerikleri farklı olsa da sonuçta o bina sadece bana ve bölümüme özel değildi.

İçimdeki bana özel olan binayı kaybetme burukluğuyla beraber binadan çıktığımda arkadaşım bana Doğu Kampüs yurtlarını göstermeyi teklif etti. Her ne kadar içine giremeyecek olsak bile dışardan görmek istedim. Doğu Kampüs'teki diğer bir nizamiyeye giderken hafifçe sağa dönüp ulaşabildiğiniz bir yer. Yurtları görünce aklıma ilk olarak Sovyet Rusya ve onların işçiler için yapmış olduğu binalar geldi. Çok eğlenceli duran ve herkesin çok eğlenerek kaldığını iddia ettiğinden farklı bir manzara vardı karşımda. Kocaman "V" harfi şeklinde, ancak tam "V" harfi de değil, 2 adet bina vardı. Binalardan bir tanesinin kapısında 90 yazıyor. Diğer binanın üstünde ne yazdığını tam olarak göremiyorum çünkü binanın girişi aslında yerin altında. Binanın bu dezavantajı hemen önüne yapılan uzun ve görkemli bir merdivenle yok edilmeye çalışılmış. Sarmaşıkların sardığı bu merdiven sizlere gizemli bir tapınağa giryormuşsunuz havası veriyor. Her ne kadar böyle bir havası olsa da mahpushane kapısında bekliyormuşsunuz hissi içinizden hiç gitmiyor. Belki sizin de kalacağınız yurdun böyle olması fikri içinizi yiyip bitiriyor. Arkadaşıma "Eee, şimdi nereye gidiyoruz?" sorusunu yönelttiğimde "Eve." cevabını almak beni şoka uğratmıştı. Belki de beş senemi geçireceğim bu kampüsün üç dört bina, bir iki spor yeri – benim favori sporum yüzme olmasına rağmen böyle bir imkan yok – ve korkutucu dört yurttan oluşan bir yer olması beni çok ürpertmişti. Karamsarlık ve belirsizliği yapısal olarak kabul etmememden dolayı içimde biraz buruk bir ümitte oradan ayrıldım.

İlk adımı attıktan sonra daha ikinci adımı atamadan bütün her yeri gezmiş olmak, büyük bir ön yargı oluşturmuş olsa da aslında önemli ve güzel olan şeylerin estetik kaygılardan öte dostlarınızla geçirdiğiniz birliktelikler olduğunu fark etmem çok zaman almadı. İlk izlenimlerimin tam aksine insanlar kampüs içerisinde gördüğü estetik değerleri abartmıyor tam aksine olduğu gibi anlatıyorlardı. Benim en başında çok farklı bir kampüs görüyor olmamın asıl sebebi ise orada henüz biriktirmediğim anılardı.